

i Folketinget, og jeg har i Dag antydet, at den Indstilling, som nu foreligger fra Fællesudvalget, ikke betegner en Forringelse af tidligere Dyrtidslove, men en Forringelse i Forhold til det Lovforslag, Fler-tallet i Folketinget var enigt om. I øvrigt aabenbarer jo det ærede Medlem, hvad der i hvert Fald for det konservative Folkeparti var Grundlaget for Modstanden imod det Princip, vi fra vor Side har hævdet, at Kommunerne skulde have den størst mulige Frihed paa dette Omraade, idet det ærede Medlem udtalte, at nu var det lykkedes at faa Politikken ud af denne Sag. Altsaa, Modstanden fra det konservative Folkepartis Side er dikteret af politiske og ikke af saglige Hensyn. Det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) haabede, at der skulde blive almindelig Tilfredshed med det, som man nu var blevet enig om i Fællesudvalget. Det ærede Medlem ved meget godt, at der ikke er noget Grundlag for at nære et saadant Haab, thi Forholdet er det, at hvis et Fællesudvalg overhovedet skal have nogen fornuftig Mening, saa maa det være den, at to forskellige Parter mødes, at den ene Part giver efter paa enkelte Punkter, medens den anden Part giver efter paa andre Punkter, at man giver noget for noget, at man, om jeg saa maa sige, mødes paa Halvvejen. Men her har Forholdet været det, at den ene Part straks fra Fællesudvalgets Begyndelse paa Forhaand erklærede, at man ikke vilde gøre Indrømmelser. Hvordan man saa kan gøre den Forudsætning gældende, at den Part, der har maattet bøje af og har maattet tage det, de andre vilde byde, skulde kunne føle sig fuldkommen tilfreds, det forstaar jeg ikke, thi det synes jeg ikke, der foreligger noget Grundlag for. Forholdet er det, at Statens Udgifter bliver større efter det Forslag, vi nu staar i Begreb med at vedtage, end efter Ministerens Forslag, men Kommunernes Udgifter bliver mindre. Ja, det er rigtigt; men deri ligger netop den Svaghed, at Kommunernes Bevægelsesfrihed indsnævres, at de faar mindre Beløb at anvende efter deres Initiativ, og at det hele derfor faar en langt daarligere Karakter, end Tilfældet vilde have været, hvis Kommunerne var blevet stillet frit. Der er ikke Tale om, siger det ærede Medlem, at man har taget en Ret fra Kommunerne, men man har fritaget Kommunerne for en Pligt til at løse en Opgave, som er uløselig paa et rationelt Grundlag. Kendsgerningerne modsiger denne Paastand, thi i mange Kommuner i

Landet har man anvendt § 2 og i de fleste Kommuner sikkert med lige stor Tilfredshed for Kommunalbestyrelsernes og for Befolkningens Vedkommende. I en Del Kommuner var Forholdet det, at man oprindeligt var uvillig overfor § 2, men at man endelig gik til at anvende den, og efter at man havde anvendt den, blev man tilfreds med Resultatet deraf særlig for Befolkningens Vedkommende, men ogsaa indenfor Kommunalbestyrelserne. Og derfor har man ikke Ret til at sige, at man har fritaget Kommunerne for en Pligt til at løse en Opgave, som er uløselig, thi Kendsgerningerne viser, at denne Opgave er til at løse, hvor man møder med god Villie og Forstaaelse af hele denne Sags Betydning.

Det er imidlertid en eneste Behandling efter en Indstilling fra Fællesudvalget, vi er ved, og ikke en første Behandling, og det nytter ikke at komme tilbage til Strid om Principper, som de Herrer fra den Side jo har haft Lykke til at faa fjernet foreløbig. Men jeg slutter mig til den højtærede Indenrigsministers Haab om, at det er muligt, at Venstre og det konservative Folkeparti fra i Aar til næste Aar vil vise lige saa store Udviklingsmuligheder, som de har vist fra i Fjor til i Aar, og saa tror jeg, at det skal lykkes, naar vi næste Gang skal til at beskæftige os med en Dyrtidslov, at faa den formet saadan, at den virkelig vil kunne vække Tilfredshed ogsaa indenfor den Side, som jeg tilhører.

Korsgaard: Det, hvorm Striden har staaet, er jo, om Princippet i den gamle Lovs § 2 skulde bevares eller ikke. Det, vi alle har tilstræbt, er at faa en god Dyrtidslov. Efter de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister har fremsat baade her og i Udvalget, er det givet, at den højtærede Indenrigsminister mener, at der meget godt kan skabes en fuldt ud tilfredsstillende Dyrtidslov uden om den gamle Dyrtidslovs § 2's Princip. Den højtærede Indenrigsminister har antydet, at hvis man foruden de 4 Varegrupper havde taget endnu 2 til, nemlig Ost og Kartoffler, og gjort det saaledes, at det ikke vilde koste Staten mere eller i alt Fald ikke vilde koste det offentlige mere, men at det, som det vilde koste mere paa § 2, skulde spares paa § 3, saa vilde man have faaet en fuldt ud tilfredsstillende Dyrtidslov. Det turde dog være givet, at Forskellen mellem et saadant Forslag, som saaledes kunde have faaet den højtærede